

FABULA TIMPULUI

A fost odata ca niciodata, ca de n-ar fi nu s-ar povesti, a fost odata un Univers si cararile sale. Multitudine de studii tratau problematica spatiului fizic. Pe masura ce tehnologia parea ca avanseaza cu pasi tot mai rapizi, exista convingerea ca momentul in care raspunsul ferm cu privire la aparitia Universului si a legilor sale era tot mai aproape.

Oamenii de stiinta pretindeau ca sunt in posesia marelui adevar. Atrasa de povestile cu final fericit, tabara majoritara dorea dovezi clare, accesibile capacitatii sale de intelegere.

$A + B = C$ era o ilustrare des vehiculata, din pacate ea era perceputa si extrapolata diferit de la individ la individ, adancind in felul acesta misterul existentei.

Desi la vedere, adevarul era discriminat, alterat de preconceptii precum:

- realitate este definita de materie inerta intr-un spatiu; gol;
- timpul este doar o creatie a mintilor noastre, el nu exista ca atare;
- noi existam gratie unei minuni;
- natura spirituala nu are nimic in comun cu natura materiala sau energia din jurul nostru;
- totul ar exista doar in imaginatia noastra etc.

Timpul se releva intr-o diversitate de moduri si totusi, nimeni nu il aprecia la adevarata valoare, la valoarea de adevar.

Ce putea fi mai transant decat un adevar? De ce briciul lui Occam

dadea gres in astfel de cazuri?

O parte din marele adevar este faptul ca, contextul ce gazduieste adevarul este pe cat de larg tot pe atat de diversificat, practic nimic nu se repeta identic in timp si spatiu. De ce?

In principiu, realitatea este tot ceea ce contine relatii si implicit evenimente. Adevarul, oricare ar fi el, trebuie confirmat de practica, de experiment, de el insusi.

Cutuma conform careia numai noi suntem posesorii harului de a analiza, de a cugeta este o practica paguboasa. Harul si existenta noastra ar fi neconfirmata in absenta totala a relatiilor, a evenimentelor, a scurgerii timpului.

Suntem dependenti, conditionati de informatii.

Este realitatea si ea dependenta, conditionata de evenimente si implicit de scurgerea timpului?

Chiar daca nu aduc nici o demonstratie in acest sens, sunt voci marcante ce neaga vehement dependenta realitatii de scurgerea efectiva a timpului. Incercand, prin absurd, sa le dam dreptate, vom imagina realitatea ca fiind ipotetic:

1. corp compact (omogen) in tot spatiul;
2. dispersie oarecare a unor corpuri compacte, de diferite forme si dimensiuni in spatiul gol.

Indiferent de varianta imaginata la nivel teoretic, realitatea este in primul rand o aplicatie in desfasurare, un mecanism de diferentiere a dispersiilor, a locatiilor multiple ce definesc spatiul real si nu in ultimul rand expresia practica a legilor ce o guverneaza.

Esential este faptul ca, legile naturii, oricare ar fi ele, sunt deopotriva strat si

substrat al informatiilor ce le genereaza si gestioneaza. Cu alte cuvinte, realitatea este un observator inascut, aplicatia in sine ce o defineste fiind si o forma de constientizare a propriei existente.

“La inceput a fost cuvantul” si cuvantul era strat, substrat, constientizare, numitor comun a tot si a toate. Practic, suntem obligati sa analizam spatiul fizic din perspectiva naturii comune a tuturor atributelor sale.

Calitatea de informatie, de observator este atribuita intregului spatiu fizic, motiv pentru care vom aprecia multitudinea de locatii, de repere naturale si din perspectiva multitudinii de potentiali observatori .

Concluziile anterioare nu au fost rodul unor complicate formule matematice.

Diversitate de locatii, diversitate de observatori personalizati. Ce inseamna a fi personalizat?

A fi personalizat inseamna ca aplicatia numita spatiul fizic:

- este definit de o multime mare de repere ce nu sunt si nici nu pot fi identice;
- este expresia unor distributii asimetrice;
- orice egal sau egalitate este rodul unei aproximatii, nici vorba de etalon natural absolut;
- observatorii naturali aproximeaza, evalueaza, aplicatiile naturale si legile ce le guverneaza sunt operatii de aproximare, de evaluare;
- reperele, aplicatiile, observatorii naturali au o forma asimetrica nedelimitata exact;
- reperele, aplicatiile, observatorii naturali sunt tributari miscarii;
- realitatea este dependenta de miscare, de evenimente;
- evenimentele, ca si repere naturale de timp, nu au si nici nu pot avea un contur, o delimitare exacta in timp si spatiu;

- scurgerea timpului este un reper natural, este aplicatia ce defineste realitatea, este realitatea insasi;
- Scurgerea timpului este observatie si implicit observator;
- Scurgerea timpului este specifica fiecarei locatii naturale in timp si spatiu;
- Locatiile sunt observatori, relationatori, partasi;

Deductiile logice successive au permis ilustrarea unor ipoteze clare de lucru precum:

- desi, Universul ticaie prin toti porii sai, ora exacta este un deziderat irealizabil;
- Imprecizia in determinare si inclusiv volumul este garantat;
- Acceleratii si inclusiv consistenta este garantata;
- Vector, camp garantat;
- Asincronizare garantata;
- Asimetrie garantata;
- Miscare garantata;
- Evenimente garantate;
- Evolutie garantata;
- Traiectorii exclusiv turbionare garantate;
- Relatii, legi atat de accelerare cat si de relativa conservare garantate;
- Activitate de contabilizare ca si evaluare, observare, constientizare garantata.

De la o aparent banala si omniprezenta scurgere a timpului am ajuns sa vorbim de evolutia calitatilor sale, de la ticaituri mai mult sau mai putin mecanice la nivel de constientizare si evolutia sa.

Natura actioneaza incrucisat pe diferite planuri ale observatiei, fiecare schimbare majora aducand in prim plan un mod diferit de a comunica, de a ilustra asimetriile unei noi variabile, unei noi dimensiuni, a unui nou tip de mesaj.

Constientizam eronat atat idea de dimensiune cat si idea de miscare. Este normal in astfel de situatie sa ne intrbăm: de unde materia, de unde purtatorul campului (*oricare ar fi el*), de unde Big-Bangul, de unde noi?

Un obiect aflat in miscare este un mesaj perceput corect, chiar daca in amanunt este un cumul de unde, un cumul de campuri electromagnetice, un cumul de autoinductii, un sistem de cuplaje electromagnetice.

De ce am facut ultimile afirmatii?

In principiu, nu exista si nici nu poate exista aplicatie practica tributara preciziei maxime in determinare. Pe intelesul larg:

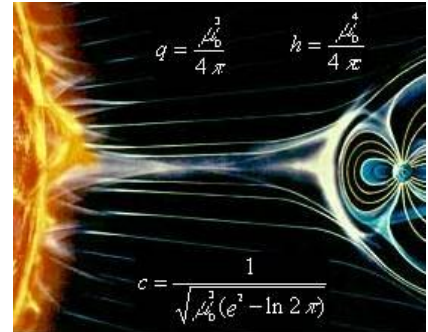
- oricare punct inchipuit ca apartinand spatiului fizic este unic;

- desi aceste puncte par ca se indeparteaza sau se apropie unul de altul (expansiune/colaps), ele niciodata nu se suprapun;
- orice transmitere a informatiei se face doar inductiv, singurul touch posibil este inductiv;
- intotdeauna un minim de distanta (temporala sau spatiala);
- nici vorba de corp compact, consistenta absoluta venita de nicaieri.

Functionarea noianului de vibratii, de cuplaje, necesita a fi analizate din perspectiva mesajului, informatiei transmise, exemplu, cel mai fin plan al observatiei, un volum definit de aplicatia conform careia punctele imaginate ca apartinand acestuia:

- se departeaza accelerat/dezaccelerat intre ele;
- Volumul creste cu un debit relativ constant;
- Expansiunea/colapsul este asimetrica;
- Etc.

Este vorba de foton, detalieri au fost nenumarate pe acest forum, a nu se confunda cu fluxul de fotoni, flux ce transmite mesaj coerent in alt plan al observatiei, mai larg, intr-o noua dimensiune.

Valorile din poza alaturata ale constantelor sunt calculate fara a se tine cont de inevitabilele influente reciproce, vezi defect de masa etc (a nu se uita ca valorile au fost stabilite prin consens).

Ascunse sunt caile de comunicare, comuna natura lor. Nu este nevoie de expuneri matematice complicate pentru a ajunge la aceste concluzii.

